

MÁRIÁSS ANNA

Mint éjjel

*Mint éjjel a fénytelen falak
emlékeznek a nappal
könnyedségére —
ívelő tárgyak rideg
törekénysége
(kancsó, pohár és váza)
vagy a levegő ahogy
atomi méretűvé tágul a hidegben —
semmit átszövő, sehova nem vezető faágak,
behálózák erekkel a levegő tüdejét
és valami testetlen félelmet
lüktetnek, táplálnak.
Nem vagyunk magunkéi,
nem is voltunk, lehettünk soha —
Ahogy parázslott kezében a cigaretta,
ahogy arcomhoz értél, hogy simogass
azt hittem megégetsz
(forrósága valahogy agyamban
egybeemosódott teveled)
talán ezért van,
hogy éjjel a falakra vetülő
faágak tánca és a sarkokban sűrűsödő sötét:
mintha nem is élnék már,
csak emlékeznék.*

MOHAI V. LAJOS

Áll az angyal

(versciklus)

A kőkeresztnél

(Curriculum vitae 1)

*Ott virrasztanak a városszéli angyalok:
a szelíd postagalambok röptét odáig
mérik a gazdák, a cinkék fészkeire
ráül az istállók harmata, a határ*

*madarainak tollpilhéit odáig fújja a szél,
az öregek, mielőtt dologba fognának,*

*keresztet vetnek, az élet a ráncos kezekben
elfér; a kutyák ugatása földézi a kifogyhatatlan*

*gyermekkort, a szomorúfűz miatt kel föl
a Nap, a szenesek pora a városra száll;
minden álmunk új időszámítást kezd, csak
az angyalok időérzéke tér el ettől.*

A gyermekkor helye (Curriculum vitae 2)

*Bogáncs közt szökken szárba a virág,
a vadpipitér, az ártatlan szeder, a szagos
bodzaág, rozsdás kacathalom alján ott
a ledöntött kereszt; álcáját leveti a vidék,*

*testét darazsak fullánkjai perzselik. Áll
az angyal és álmában beszél, szárnya
törött, elképzelni csak így lehet őt; süt
rá a Hold, az éjszaka lassan leperreg, mint*

*minden éj a Rózsa utca felett a gyermekkor
helyén. A gyermekkor helye hova lett? Áll
az angyal és álmában beszél; bagoly lesi,
balkáni gerle, törökszegfű és vadpipitér.*

A bombatölcsér (Curriculum vitae 3)

*Egy bombatölcsér kísértett a kertben; fekete
vadszeder futott a porladó mederben; mélyén
szeméthalom, aljnövényzete hömpölygő
rozsa és bogáncs. Háborús seb, rossz emlék,*

*a múlt végeredménye, amit jóvátenni sebtapasz
se tud, se a féllábú ólomkatona varázsa; ott
öregedett velünk életünknek ez a vak darabja,
a pokolnak vadszederrel földíszített mása.*

*Legszebb évek beszéde, gyermekkor: ezt
titkolta almafák, diófák alatt, katonák
elvermelt teteme fölött. Nem volt az éden:
irgalom csak az angyalok szavába költözött.*